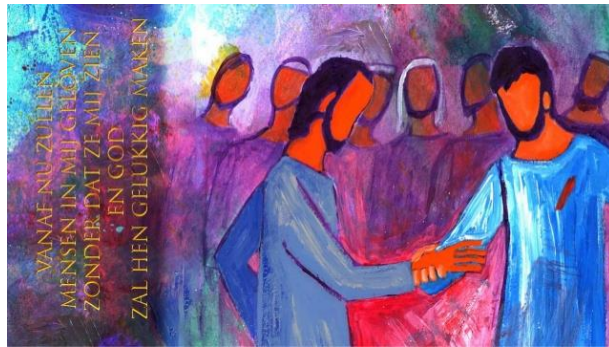

Zondag Beloken Pasen 2020

Thomas: Eerste zondag na Pasen

Vandaag is de eerste zondag na Pasen, of beter: de achtste dag na Pasen. De zondag heet ook *Beloken Pasen*. Daarmee wordt de paasweek of paasoktaaf afgesloten. *Beloken* is van *beluiken*, het tegengestelde van *ontluiken*, opengaan. Het betekent *afsluiten*.

De Latijnse naam van deze eerste zondag na Pasen is *Dominica in albis*. Dit betekent: zondag in witte kleren. In Duitsland wordt Beloken Pasen daarom "Witte Zondag" genoemd.

Deze zondag wordt ook *Quasimodo-zondag* genoemd. Dit betekent: "net zo, net als, op dezelfde wijze als ...", genoemd naar de beginwoorden van het introïtus dat op die zondag wordt gezongen: *Quasi modo geniti infantes* (1 Petrus 2:2-3):

Net als pasgeboren kinderen verlangen naar melk,
net zo moeten jullie ernaar verlangen
om de woorden van God te horen.
Dan kan jullie geloof groeien.
En dan worden jullie gered.
Want als je Gods woorden hoort,
dan weet je hoe *goed* de Heer is.

In de Orthodoxe Kerk wordt deze dag Thomas-zondag genoemd.

In de kunsten:

- In het boek van de Franse auteur, Victor Hugo, *De klokkenluider van Notre Dame* krijgt de hoofdkarakter de naam *Quasimodo* omdat hij op Beloken Pasen te vondeling is gelegd.
- Johann Sebastian Bach schreef voor Beloken Pasen de cantate *Halt im Gedächtnis Jesum Christ*, voor het eerste uitgevoerd in 1724 in de Thomas-kerk in Leipzig.
- De kunstenaar Caravaggio verbeeldt Thomas die Jezus' wonden aanraakt in 1601-1602 in zijn beroemde schilderij, *De Ongelovige Thomas*. Thomas zegt: "Mijn Heer en mijn God." Jezus antwoordt (Joh 20:29): "Omdat je me gezien hebt, geloof je. Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven".

Aansteken van de Christuskaars

Openingswoord (uit Psalm 139)

Als ik ontwaak, dan ben ik nog bij U, halleluja!
Gij legt uw hand op mij.
Het begrijpen is mij te wonderbaar,
te verheven, ik kan er niet bij. Halleluja!
Here, Gij doorgrondt en kent mij:
Gij kent mijn zitten en opstaan.
Gij verstaat van verre mijn gedachten:
Gij onderzoekt mijn gaan en mijn liggen,
Met al mijn wegen zijt Gij vertrouwd.

Gebed

Nu bidden wij U, Zoon van God,
omdat Gij opstond uit de dood,
geef ons nu uw genade groot,
- halleluja, halleluja, halleluja -
opdat wij, vrolijk en bevrijd,
lofzingen in der eeuwigheid
uw lieve naam gebenedijd.
Halleluja, halleluja, halleluja!

Boodschap

Johannes 20:29

Jezus zei tegen Thomas: "Kom hier met je vinger en zie mijn handen. Steek je hand uit en leg die in mijn zijde. Wees niet langer ongelovig maar gelovig."

De sceptische Thomas komt tot rust, wanneer hij Jezus' wonden aanraakt. Wij komen tot rust wanneer Jezus, de gewonde genezer, onze wonden aanraakt. Midden in onze onrust, rusten wij bij hem, de barmhartige, de genezer. Op Beloken Pasen, Barmhartigheidszondag, zei Paus Franciscus: "Elke zwakheid kan in Gods barmhartigheid hulp vinden."

In deze tijd wanneer wij de sociale afstand moeten bewaren, niet te dichtbij elkaar komen, elkaar niet aanraken, niet eens in hetzelfde kerkgebouw Beloken Pasen mogen vieren, weten wij: Gods barmhartigheid blijft *niet* op afstand. Gods barmhartigheid *raakt aan* om te verzorgen, te genezen, ons te bevrijden van wat ons kwelt en onze wereld teistert.

Als zijn volgelingen willen wij niet alleen als Thomas *rust* in Jezus vinden wanneer we Jezus' wonden aanraken en deel krijgen aan zijn dood en opstanding. Wij willen ook *kracht* en levensenergie daaruit putten, zodat Zodat wij, door hem gezonden, aanwezig worden, Jezus aanwezig brengen voor de mensen om ons heen – allen met hun eigen wonden, die smachten naar verzorging, naar aanraking, die vragen om gehoord en begrepen te worden. Daarvoor hebben we een geduldig en open hart nodig, medelijden, stille presentie,

tegenwoordigheid. Kunnen we liefhebben zonder iets terug te verwachten, zoals bijvoorbeeld dank van de ander of erkenning?

Jezus komt zijn twijfelende leerling, Thomas, tegemoet. Jezus komt ons mensen tegemoet. Deze ontmoeting blijft ons sterken. In wat we in dit verhaal ervaren, merken we misschien dat het ongeloof van Thomas ons geloof zelfs méér tot voordeel zou kunnen zijn dan het geloof van de gelovige leerlingen.

Thomas mocht de verrijzenis van Jezus door aanraking ervaren. Een Duitse Weekblad schreef een keer over de huid: De aanraking van de huid verwelkomt de mens in deze wereld. Door aanraking van de huid ervaart de mens liefde. Door aanraking van de huid worden vertrouwen en vrede gesticht. Door aanraking van de huid wordt ook Godsvertrouwen gewekt, geloof en hoop.

Thomas belichaamt dit verlangen naar aanraking. Door aanraking heeft hij de verwonding van Jezus ervaren, en zijn verrijzenis. Jezus zei tegen hem: "*Kom hier met je vinger en zie mijn handen. Steek je hand uit en leg die in mijn zijde. Wees niet langer ongelovig maar gelovig.*" Dit kleine verhaal brengt een hoop, die tot onder de huid gaat. Die hoop die altijd weer bemiddeld wordt door aanraking, ook in deze tijd van afstand, ten spijte van afstand. Aanraking is teken van hoe God zich wendt tot, en intiem tegenwoordig wordt, bij elke mens die gewillig is om te komen met je vinger, om je hand uit te steken, en niet langer ongelovig te zijn, maar gelovig.

Gebed

Opgestane Heer, Jezus Christus, raak mij aan.
Lichaam van Christus, genees mij.
Water en bloed van Christus, laaf mij, reinig mij.
Lijden van Christus, sterk mij.
Tot uw gewondendheid breng ik mijn wonden.
Laat niet toe dat ik van U gescheiden word.
Laat mij tot U komen en U loven,
met allen die genezen zijn,
in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Zegen

Over onze harten, over onze huizen,
de *zegen* van God.
In ons komen, in ons gaan,
de *vrede* van God.
In ons leven, in ons geloven,
de *liefde* van God.
Aan ons eind en nieuw beginnen,
de *barmhartigheid* van God.
Amen.

Yolanda Dreyer